

TGF - Tid til at vente

Vi er i slutningen af vores prædikenserie om: Tid – hvad gør vi med den og hvad gør den ved os. De sidste søndage har vi kigget på temaerne: Tid til at hvile, til at give, til at feste, tid til at lære og i dag er temaet: Tid til at vente!

Adventstiden

Helt tilbage til de første generationer af kristne har der været tradition for at dele året ind i forskellige faser med forskellige temaer, alt efter hvad der var af mærkedage i den kristne historie.

Ud af denne tradition er kommet adventstiden, som er en forkortelse for adventus domini, Herrens komme.

De 4 søndage i advent bygger op til Jesu fødsel og er både en ventetid og en forventningstid, som har til formål at få os til at stoppe op og glæde os over at Gud – gennem Jesu fødsel og senere stedfortrædende død for os – åbnede vejen til fællesskab med ham.

Denne kærlighedsgave kunne ikke gives på lang afstand. Den skulle leveres personligt til os, til dig og mig! Men denne kærlighedsgave skulle også modtages personligt, i taknemlighed af os, af dig og mig.

Og gaven har været på vej i lang tid. Der er blevet profeteret om dette lang tid før Jesus blev født ind i denne verden, så folk kunne vente med håb.

Et hjerte af kød

v24 Jeg vil hente jer fra folkene og samle jer fra alle landene og bringe jer til jeres eget land. v25 Jeg vil stænke rent vand på jer, så I bliver rene. Jeg renser jer for al jeres urenhed og for alle jeres møgguder;

v26 jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre. Jeg fjerner stenhjertet fra jeres krop og giver jer et hjerte af kød. v27 Jeg giver jer min ånd i jeres indre, så I følger mine love og omhyggeligt holder mine bud. v28 I skal bo i det land, jeg gav jeres fædre; I skal være mit folk, og jeg vil være jeres Gud. (Ez 36,24-28)

Ventetid er spildtid

Hvad får en gruppe teenagere til at vente i flere dage i regn og blæst foran modebutikken Wood Wood, så de kan være de første i køen til at få de nyeste Kanye West Adidas Yeezy 350 Boost sneaker-sko? Svaret er måske ikke så svært: De er unikke og det får de unge til at skille sig ud!

Men hvad gør så, at nogle af dem betaler hjemløse for at stå i kø for dem, så de ikke skal vente så længe, at de næsten går til grunde i ventetiden?

Hvad gør at vi næsten oplever en ren nedsmeltning midt i Netto, fordi vi ikke kan håndtere køen ved kassen og vi skifter kø, fordi vi har beregnet at det vil tage os 30 sekunder kortere tid, hvis vi går over i den anden kø... eller at vi kan blive næsten hadefulde, når vi opdager en moden voksen kvinde i godt humør ved kassen, som har den frækhed at give sig tid til at hilse på kassedamen og tage sig tid til at få samlet sine varer sammen i posen, så de ikke går i stykker. Det er næsten ikke til at bære!

Hvorfor er det så svært for os moderne eller måske postmoderne mennesker at lade ting tage den tid, det nu tager. Hvorfor opleves ventetid næsten kun som spildtid, og spildtid er tæt på en dødssynd i vores tid, som der er meget lille tolerance og forståelse for?

Ventetid er proces-tid

Men ventetid er ikke spildtid, det er procestid. Det er dyrebar tid, som skal bruges til at sætte livet i perspektiv. Det er dyrebar tid, hvor vi får mulighed for at forstå, at vi ikke er alene i verden, at vi ikke er vores egen lykkes smed, at vi er en del af noget større og at vores lykke, vores ønske om at leve livet bedre, også er aktivt forbundet med andre hjul, som drejer og som er med til at skabe forudsætningerne for at vi kan lykkes.

Jeg har ikke altid været kristen, men jeg vil ikke undvære det for noget i livet. Mange omstændigheder skulle lægge sig til rette, for at jeg kunne åbne mit hjerte for Gud... nogle af dem ikke så gode... omstændigheder, som blødte mit sind op og som fik mig til at forstå mine egne begrænsninger. Så i dag er jeg taknemlig for min modgang.

Jeg har næsten altid været utålmodig, livssulten, ønsket at nå det næste mål, gennemføre projekter. Men jeg har fundet ud af, at min målrettethed havde en indbygget skyggeside, en blind side, som modarbejdede mit ønske om at lykkes.

Det har taget mig næste 20 år, at lære dette. Men i dag ved jeg, at mine planer, mine drømme, kun bliver til noget i sammenhæng med andre og i sammenspil med de omstændigheder, der skal til, for at mine planer kan lykkes.

Jeg er endda blevet klar over, at mine planer som oftest er for små og for kortsigtede og at jeg, hvis jeg giver mig tid til at lytte til Guds hvisken i mit hjerte, kan blive en del af nogle planer, som er meget mere interessante, meget mere meningsfulde, end dem, jeg selv kunne komme i tanke om.

Jeg har lært på den hårde måde, at jeg ikke skal løbe foran Gud, men nyde ventetiden, bruge ventetiden til at gøre mig klar, være tilstede i nuet og give plads til at min sjæl og ånd kan trække vejret i fællesskab med Gud og mennesker omkring mig. Og uden at jeg opdager det, så er Gud i gang med at forvandle mit hjerte...

Ventetid er ikke spildtid, men procestid, ikke spildtid, men forventningstid!

Skatten i lerkar

"Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt.

Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores. I alt er vi trængt, men ikke stængt inde. Vi er tvivlrådige, men ikke fortvivlede. Vi forfølges, men lades ikke i stikken. Vi slås til jorden, men går ikke til grunde. Altid bærer vi den død, Jesus led, med i legemet, for at også Jesu liv kan komme til syne i vort legeme."
(2 Kor 4,5-10)

Når vi mennesker kommer under pres, så er det forståeligt nok rigtig svært for os at håndtere den tid, som det tager indtil vi kommer ud af presset igen.

Om det er nogle personlige temaer i vores liv, ægteskabsproblemer, arbejdsløshed, barnløshed, nyheder fra folk, som vi savner eller andre små og store udfordringer i vores liv.

I mine samtaler med mennesker, som kommer til mig, så indgår ventetid som et element i den proces, som hjælper dem fra A til B... fra slidthed til robusthed, fra stress-syg til stress-fri, fra ulykkelig til OK.

Når vi har følte behov, som trænger sig på... behov eller ønsker som spænder vores tålmodighed ud til bristepunktet, så sker der noget inde i os... det er som om vores sjæl bliver låst op og vi kan begynde at flytte rundt på elementer i vores identitet, vores grundantagelser om os selv og livet, vores måde at være tilstede i verden på.

Og det er her at ventetid bliver dyrebar... for det skaber de rigtige forudsætninger for at vi kan blive hele mennesker, at vi kan komme til os selv, at vi kan lade noget dø i os, så noget nyt kan vokse frem.

Og hvis vi giver os tid... hvis vi overgiver os... og slipper behovet for kontrol og for forståelse og lader processen foregå, lader tiden arbejde, giver plads til Gud og til andre mennesker, giver plads til at vores sind kan komme til sig selv, så sker der noget forunderligt... vi mærker pludselig en dag, at vores hjerte lyser op, glæden kommer tilbage og vi bliver mere os selv.

"Thi Gud, der sagde: »Af mørke skal lys skinne frem,« han har ladet det skinne i vore hjerter til oplysning og til kundskab om Guds herlighed på Jesu Kristi ansigt."

Adventstiden minder os om, at der er større kræfter på spil i vores liv, at vi ikke skal lykkes alene, at Gud har øje for hver enkelt af os og har bygget et håb ind i vores verden, som hjælper os til at håndtere og leve livet bedre, selv når vi står i tider, hvor vi oplever at tiden står stille.

"Men denne skat har vi i lerkar, for at den overvældende kraft skal være Guds og ikke vores."

Adventstiden minder os også om, at vi er skrøbelige mennesker, fyldt med følelser og ønsker og drømme og livsomstændigheder og modgang, som i den grad er afhængige af Guds nåde og kærlighed og omsorg og hjælp. Vi er lerkar, som Gud fylder med alle himmelske herligheder – bare fordi han elsker os.

Adventstiden er forventningstid!

Lad os bede sammen!